

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

— Ποία εἶνε ἡ κυρία αὕτη; ἠρώτησε κύριός τις καθήμενος πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ πλατείᾳ.

— Ἡ κυρία Δεραμπέρ, ἀπάντησέ τις τῶν πλησίον καθημένων θεατῶν. Εἶνε χήρα, πλουσιωτάτη καὶ ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τοῦ ταλάντου τοῦ κυρίου Μονθάλ.

— Ἀ! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ ἐρωτή-
σας.

— Φίλτατέ μοι, δὲν γνωρίζεις τὴν κυ-
ρίαν Δεραμπέρ, ἐπανελάθεν ὁ πλησίον του
καθήμενος, ἡ συκοφαντία δὲν ἐτόλμησε
ποτέ νὰ τὴν προσβάλῃ, ἡ ἀρετὴ τῆς ἀμιλ-
λάται μὲ τὴν καλλονὴν τῆς!

— Ἡ γυνὴ αὕτη σὰς ἀπατᾷ ὅλους.
Εἶνε μία ἀθλία, εἶνε ἐρωμένη τοῦ Λουδο-
βίκου Μονθάλ! μετὰ κακεντρεχεῖας ἀνέ-
κραξεν ἡ Ζήλια.

Οἱ τε θεαταὶ καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἐξηφα-
νίσθησαν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πρὸ τῆς θέας
τῆς κυρίας Δεραμπέρ. Νὰ βλέπῃ ἐκείνην
λαμπρῶς ἀκτινοβολοῦσαν, περιχαρῇ, ἀν-
τικείμενον θαυμασμοῦ καὶ φθόνου, ἐνδοξον
καὶ εὐτυχῇ διὰ τοῦ Λουδοβίκου, ἐαυτὴν
δὲ ἐπεσκιασμένην, μέσῳ ἀδιαφοροῦντος
πλήθους, καὶ πλησίον συζύγου, ὃν οὐδέ-
ποτε εἶχεν ἀγαπήσει καὶ νῦν ἀπεστρέφετο,
τοῦτο φοβερὰ τὴν ἐβασάνιζεν.

— Ἐκεῖ ἡ ζωὴ, ἐδῶ ὁ θάνατος! ἐσκέ-
πτετο ἀπελπισ.

Τὸ ἔργον ἐπέτυχε πολὺ καὶ τὸ ὄνομα
τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, ὅπερ θὰ ἡδύ-
νατο νὰ φέρῃ αὕτη, ἀνευφημήθη ἐνθου-
σιωδῶς.

Ἡ Ζήλια, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς, ἔπεσεν ἐπὶ κλιντήρος βαρυαλγῆς καὶ
νωχελῶς περιβλέπουσα τὴν πολυτέλειαν
τοῦ δωματίου τῆς.

— Ἐκεῖνοι μαζὺ καὶ ἐγὼ μόνη, πάν-
τοτε μόνη... ἐδῶ! ἐψιθύριεν.

Μετὰ στιγμὰς βαθείας θλίψεως ἡγέρθη
αἰφνιδίως, πυρέσσουσα, κλονιζομένη, συν-
οφρυωμένης ἔχουσα τὰς ὀφρὺς καὶ τὰς
παρεῖδας καταπορφύρους.

— Ἀπώλεσα μὲν διὰ παντὸς τὸν ἐρωτᾶ
του, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνακτήσω τὴν ὑπό-
ληψίν του, ἐψιθύρισε.

Καὶ καθίσασα πρὸ γραφείου ἔγραψεν:

« Διέπραξα ἔγκλημα καθ' ὅμων, ἔγ-
κλημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀτιμώρητον.
Ἄν καὶ σεβομένη ὑφ' ὧλων, περιφρονῶ ἐ-
μαυτὴν καὶ θὰ σύρωμαι κεκυρτωμένη ὑπὸ
τοῦ βάρους τῆς αἰσχύνῃς μέχρι τῆς ἡμέρας,
καθ' ἣν θὰ τύχω παρ' ὅμων ἡθικῆς ἀνυψώ-
σεως καὶ συγχωρήσεως. Οὐδέποτε θὰ γνω-
ρίσετε πόσῃν δυνάμειν ἐδέησε νὰ καταβάλ-
ω ταύτην τὴν πρωτὰν ὅπως μὴ πέσω πρὸ
τῶν ποδῶν σας κράζουσα: «Χάρις!» Ἀ-
ξία οἴκτου τὰ θύματα. Ἐὰν ἡδύνατό τις
νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὑποφέρουσιν οἱ ἔνοχοι!
Ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἀπὸ τετραετίας ζωὴν
μου! Οὐτε ὦρα, οὐτε δευτερόλεπτον πα-

ρήρχετο χωρὶς νὰ ταραχθῶ ὑπὸ τῆς ἐξῆς
σκέψεως: «Ἡδύνασο νὰ ἦσαι ἡ ἐντιμο-
τέρα, ἡ εὐτυχέστερα τῶν γυναικῶν, σή-
μερον δὲν εἶσαι ἡ πλάσμα ἔκπτωτον καὶ
ἀθλίον, τοῦτο δὲ σὺ τὸ ἠθέλησας!»

«Ἐλησμονήσατε ἀναμφιβόλως τὰς τα-
χείας, ἀλλ' ὥραίς στιγμὰς, ὡς διήλθομεν
ὁμοῦ. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ὑπελείφθησαν μόνον
αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ παρακολουθοῦσαι
ταύτας ὀδύνας. Ἡθέλησα νὰ διαρρηξῶ τὴν
καρδίαν μου, προσεπάθησα νὰ σὰς λησμο-
νήσω, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λαμπροτέρας ἐορ-
τάς, τὸ βλέμμα σας, ὁ ἥχος τῆς φωνῆς
σας μὲ κατεδιώκον· ἡ μουσικὴ ἀντήχει
εἰς τὰ ὦτά μου ὥσπερ μονότονος θόρυβος,
τὰ φῶτα ἔρριπτον περὶ ἐμὲ πένθιμον λάμ-
ψιν, καὶ ἐπλανώμην βαρύθυμος μέσῳ μω-
ροῦ ὄχλου, φθονοῦντός με, διότι μ' ἐνό-
μιζεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, ὡς
ἐὰν αἱ λάμψεις τῶν ἀδαμάντων μας ἡδύ-
ναντο ν' ἀναθερμάνωσι τὰς καρδίας μας.

«Ναί, ὑπέστην ἀνεκφράστους βασάνους,
ἀλλὰ τὴν φρικωδεστέραν ὅλων ἐδοκίμασα,
θμα ἀνέγνωσα ἐν τῷ βλέμματί σας τὴν
περιφρόνησιν. Μὲ περιφρονεῖτε, καὶ ἐν τού-
τοις ἄν, ὡς αἰσθάνομαι, τὸ ἄλγος εἶνε
μέσον ἐξιλεώσεως, εἰμαι ἀξία τῆς ὑπο-
λήψεώς σας. Ἐὰν μὲ ἐσυγχωρήτε, θὰ εἶχον
ἴσως τὴν δυνάμιν νὰ βασιτάσω τὴν ζωὴν,
ἣν διάγω. Σεῖς, ὁ εὐτυχῆς, θὰ ἦσθε ἀδυ-
σώπητος πρὸς δυστυχῇ γυναῖκα, ἥτις οὐ-
δὲν ἄλλο σὰς ζητεῖ ἢ τὸν οἰκτόν σας.

«Μετὰ δύο ἡμέρας δίδω χορόν. Ἐλθε-
τε. Μία λέξις σας θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν
ἡρεμίαν καὶ τὸ θάρρος. Ἡ παρουσία σας
θ' ἀρκέσῃ νὰ μὲ σώσῃ ἐκ τῆς ἀπελπισίας».

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ Ζήλια, ἐνδεδυμένη
λαμπρὰν ἐνδυμασίαν, ἵστατο ἀκίνητος πρὸ
καθρέπτου.

— Δὲν δύναται νὰ μὴν ἔλθῃ, ἐσκέπτε-
το, καὶ εἰμαι τόσον ὥραία ἀπόψε, ὥστε
θὰ ἐπιτύχω νὰ λησμονήσῃ τὴν γυναῖκα
ἐκείνην. . . Ἐπὶ τέλους τίς οἶδεν, ἂν τὴν
ἀγαπᾷ; ἴσως ἡπατήθην.

Ἡ Ζήλια περιέμενε μέχρι τῆς πρώτης
πρωτῆς ὥρας. Δυσκόλως ἀπέκρυπτε τὴν
στενοχωρίαν, ἣν ὑφίστατο. Εἶχε λησμο-
νήσει τὸ περὶ αὐτὴν συστρεφόμενον πλῆ-
θος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστρέφοντο μόνον
πρὸς δύο σημεῖα: τὸ ἐκκρεμές καὶ τὴν
θύραν. Τέλος ὁ Μονθάλ ἐφάνη. Ἡ κό-
μησησα, ἀκουσίως, προσχώρησε βήματά
τινα πρὸς αὐτόν. Οὗτος δὲ τὴν ἐχαιρέ-
τισε καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, χωρὶς νὰ
προφέρῃ λέξιν.

Ἡ τελευταία ἐπιτυχία τοῦ Μονθάλ
ὑπῆρξε τόσῳ περιφανῆς, ὥστε ἡ ἐμφάνισις
του ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπροξένησεν αἰσθησιν.
Ἐγένετο τὸ κέντρον ὧλων τῶν βλεμμά-
των, τὸ ἀντικείμενον ὧλων τῶν συνομι-
λιῶν. Πρὸς τὰς γυναῖκας ἰδίως ἡ θεατρικὴ
φήμη ἔχει τι τὸ μεθυστικόν. Ὁ ἀνὴρ, ὅς-
τις κατέχει τὸ μυστήριον νὰ ἐμπνέῃ πά-
θος εἰς τόσας φαντασιοδοξίας, νὰ προ-
καλῇ τοὺς συγχρόνους παλμοὺς τόσων
καρδιῶν, δὲν πρέπει ν' ἀποταμιεύσῃ ἀπει-
ρίαν πολυτίμων συγκινήσεων δι' ἐκείνην,
ἣν θ' ἀγαπήσῃ;

Ἡ Ζήλια ὑπέφερεν ὅτι κάτοικος τῆς

αἶτον τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου» καὶ εἶτα
τὴν σύχως ἐπανερχετο εἰς τὴν μόνην.

Ἡ ἡγουμένη, ἥτις τῇ ἀνέθηκεν ἀπο-
κλειστικῶς τὴν περιποίησιν τῶν τρελλῶν
γυναικῶν, συμπαθεῖ πρὸς αὐτὴν εἰλικρι-
νῶς.

Ἐσχάτως μάλιστα ἔγραφε πρὸς τὸν ἐ-
φημέριον τοῦ Πόζεν μυρίας εὐαρεσκείας,
ἔδον ἄφορὰ τὴν Ἑλένην, ἐδόξαζε δὲ τὸν
θεόν, ὅτι τῇ ἀπέστειλε τὴν ἀγίαν αὐτὴν
ψυχὴν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴς
τρελλὴ Ἰουλίᾳ Μέλλιγγερ, ἡ πρώην παι-
δαγωγὸς τῆς οἰκογενείας Μλοντσίσκη,
βαίνει ὁλονὲν βελτιουμένη.

Πολλάκις, ἐνῶ περιπατοῦσιν ὁμοῦ εἰς τὸν
κῆπον, στρέφεται αἰφνης ἡ Ἰουλίᾳ καὶ
προσβλέπουσα παραδόξως τὴν Ἑλένην τῇ
ὁμολογεῖ:

— Μὰ κάπου σὲ ἔχω ἰδεῖ, ἀδελφὴ μου,
καὶ κάπου... μὰ πρὶν ἔλθω ἐδῶ, βέβαια.

Καὶ ἡ Ἑλένη γελᾷ καὶ τῇ διηγεῖται
διαφόρους ἱστορίας.

Πολλάκις ἡ ἀδελφὴ Ραϊνόλδη ἐρεῖδο-
μένη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου, θαυ-
μάζει τὴν μαγευτικὴν θεάν· πάντοτε ὁ-
κνῶς τὸ βλέμμα τῆς, καὶ ἀκουσίως αὐτῆς,
προσηλοῦται ἐπὶ τῶν τριῶν παραθύρων
μὲν τοῦ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ξενοδοχείου τοῦ
«Ἀγίου Βαλεντίνου», τὰ ὅποια χρυσιζει
ὁ δῶν ἥλιος.

Χθὲς ἔστη πρὸ αὐτοῦ ἀμαξα πολυτε-
λεστάτη, συρομένη ὑπὸ ἑξ ἵππων. Ὁ κύριος,
τοιοῦτο ἦτο εἰς καὶ μόνος, δὲν κατήλθεν,
ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐπὶ ποτήριον ζύθου ἐστράφη
καπερίεργος καὶ ἐφαίνετο ὡς εἰ ἐζήτει τινα.

Ἀλλ' ἀπελπισθεῖς, φαίνεται, ἐπανεπέσεν
ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξῆς. Ἐ-
πὶ φαίνετο ὠχρότατος καὶ καταβεβλημένος.
Π. Ἡ δὲ ἡ ἀμαξα κατήλθε τὸν λοφίσκον καὶ
πρὸς ἀλὶν ἀνῆλθε τὴν ὁδόν, ἥτις διέρχεται
τὸν ὀλίγον μακρὰν τῶν κιγκλίδων τῆς μονῆς.
Ἐπὶ τῶν κιγκλίδων στηρίζεται κεκο-
μειπικυῖα νεαρὰ μοναχὴ· τὸ ὦρατον, ἀλλὰ
λίαν μελαγχολικὸν βλέμμα τῆς, ἔχει ἐ-
στραμμένον εἰς τὸ ἀχανές· δάκρυα ἀνέ-
βλυσαν ἐκ τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς·
θεῖσά τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀμαξα διήρχετο·
γένετο δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τίς ἦτο ὁ ὠχρὸς
κύριος, ὁ ἐξηπλωμένος ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς.
Δὲν τὸν εἶδε! Οὐτε ἐκεῖνος τὴν ἀνεγνώ-
ρισεν ὑπὸ τὸ χονδρὸν καὶ φαῖον ράσον τῆς
Διέ μοναχῆς.

Ἀντιπαρῆλθεν, ἀλλὰ τὰ βλέμματά
τῶν δὲν συννητήθησαν.

— Ἐ! Ἰγνάτιε, ἔλεγεν ἀποροῦσα ἡ
καλὴ ξενοδόχος τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου»
πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, εἶδες πῶς ἔγεινε
ὁ κύριος. . . Μπα, Παναγία μου σῶσε!
Καλὲ δὲν τὸν ἐνθυμεῖσαι, τὸν κύριον ἐκεῖ-
νον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ποῦ ἦλθε μετὰ
τὸ Πάσχα μὲ τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐμει-
ναν εἰς τὰ τρία δωμάτια τοῦ πρώτου πα-
τώματος τοῦ ξενοδοχείου μας; Θὰ εἶνε
δύο ἢ τρία χρόνια τώρα, νὰ σοῦ πῶ, καλὰ-
καλὰ δὲν ἔθυμοῦμαι.

*Χ.

